

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.259/2017/30. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év május hó 17. és július hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2018. július 3. napján kihirdette a következő

v é g z é s t :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év május hó 5. napján kelt 6.B.1307/2013/145. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárás során felmerült 73.660,- (hetvenháromezer-hatszázhatvan) forint bűnügyi költséget VII.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

I.r. vádlott anyja neve helyesen: , személyazonosító igazolványának száma: .

II.r. vádlott neve helyesen: .

III.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: .

V.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: .

VI.r. vádlott neve helyesen: , anyja neve helyesen: , személyazonosító igazolványának száma: .

VII.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: .

VIII.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: .

Tájékoztatja I.r., V.r. és VI.r. vádlottat, hogy az állam egy hónapon belül - a jogszabályban meghatározott mértékben - a költségét, továbbá meghatalmazott védőjének díját és költségét megtéríti.

Tájékoztatja I.r. vádlottat, hogy az őrizetért kártalanítás jár, erre vonatkozó kérelmét az elsőfokú bíróság előtt - jogvesztő hatállyal - a mai naptól számított egy éven belül terjesztheti elő.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2017. május 5-én kihirdetett 6.B.1307/2013/145-ös számú ítéletével I. rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntettének vádja alól felmentette.

A II. rendű vádlottat 3 rb. befolyással üzérkedés büntette (Btk.299. § (1) bekezdés) és 1 rb. bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés büntette (Btk.293. § (1)) miatt halmazati büntetésül 2 év fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette, a pénzbüntetés egynapi tételének összegét 1500 Ft-ban határozta meg, megállapítva, hogy amennyiben II. rendű vádlott az így kiszabott összesen 525.000 Ft pénzbüntetés nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A vádlott által őrizetben töltött idő beszámításával 4500 Ft pénzbüntetést megfizetettnek tekintett, a bíróság II. rendű vádlottal szemben továbbá 1.200.000 forint erejéig vagyonekmozgást rendelt el,

A III. rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett hamis tanúzás büntette (Btk.272. § (1), (2) c) pontja (4) bekezdés I. tétele) miatt 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte., egy napi tétel összegét 5000 Ft-ban meghatározva. Megállapította amennyiben a III. rendű vádlott az így kiszabott összesen 1.750 000 forint pénzbüntetés nem fizeti meg a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni, a III. rendű vádlott által őrizetben töltött idő beszámításával 15.000 Ft pénzbüntetést megfizetett megtekintett.

A bíróság a III. rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő 2 rb. társtettesként elkövetett vesztegetés büntettének vádja alól felmentette.

IV. rendű vádlottat hamis tanúzás büntette (Btk. 272. § (1), (2) bekezdés c) pontja (4) bekezdés I. tétele) miatt 450 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi tétel összegét 2000 Ft-ban meghatározva. Megállapította, amennyiben a IV. rendű vádlott az így kiszabott összesen 900.000 Ft pénzbüntetést nem fizeti meg, pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A bíróság a IV. rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősül, 2 rb. társtettesként elkövetett vesztegetés büntette, továbbá az 1978. évi IV. törvény 256.§ (1) bekezdésébe ütköző befolyással üzérkedés büntettének vádja alól felmentette.

Az V. rendű vádlottat az ellene az 1978. évi IV. törvény 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősül 2 rb. vesztegetés büntettének vádja alól felmentette.

A VI. rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 256.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntettének vádja alól felmentette.

A VII. rendű vádlottat hivatali vesztegetés büntette (Btk.293. § (1)) miatt 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egynapi tétel összegét 1000 Ft-ban határozva meg. Megállapította amennyiben a vádlott az így kiszabott összesen 300.000 Ft pénzbüntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A VIII. rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett hamis tanúzás büntette (Btk.272.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c) pontja (4) bekezdés I. tétele) miatt 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 2000 Ft-ban meghatározva. Megállapította amennyiben a vádlott az így kiszabott összesen

700.000 Ft pénz büntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt iratok további sorsáról, a bűnösnek kimondott III. rendű IV. rendű és VIII. rendű vádlottat egyetemlegesen, további összeg tekintetében a VIII. rendű vádlottat külön is kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére, az ezt meghaladóan felmerült bűnügyi költségről megállapította, hogy az állam terhére marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott esetében fellebbezést jelentett be I. rendű, III. rendű, IV. rendű, VI. rendű és VII. rendű vádlottak terhére felmentés miatt, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása, II. rendű vádlott vonatkozásában téves jogi minősítés és a büntetés súlyosítása, míg VII. rendű és VIII. rendű vádlottak terhére súlyosítás érdekében.

A védelmi oldalról az I. rendű vádlott és védője a tényállás téves megállapítása, megalapozatlanság miatt, a felmentés jogcímét és a szóban kihirdetett ítélet indokolását kifogásolva fellebbezett, a II. rendű vádlott és védője a vádtól eltérő minősítés megállapítása érdekében, a III. rendű, IV. rendű, VII. rendű és VIII. rendű vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, míg az V. rendű és VI. rendű vádlott és védője az első fokú ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.535/2017/3-I. átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn, az I. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű vádlottak tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezése, míg a II. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlottak tekintetében a súlyosítás érdekében tartottan fenn jogorvoslati nyilatkozatot.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok részbeni megsértésével folytatta le az eljárást, az általa az I. és II. tényállási pontban megjelölt tényállásokat kellően nem derítette fel, emiatt hiányos tényállást állapított meg, egyes megállapításai iratellenesek, illetve a hiányos tényállás miatt a bíróság indokolási kötelezettségének sem tudott maradéktalanul eleget tenni. Az elsőfokú bíróság hibát követett el akkor, amikor a bizonyítékok köréből kirekesztette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2010. december 15-én 5.TBN.0126/2/2010. TÜK számú végzésével engedélyezett I. rendű és II. rendű, valamint IV. rendű vádlottal szemben a meghatározott hívószám telefonokon továbbított közlés tartalmának bizonyítékok köréből, ahogyan a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011-ig január 6-án kelt 5.TBN. 0126/4/ 2010. számú végzésével engedélyezett a II. rendű vádlott meghatározott hívószám telefonján továbbított közlés tartalmát is.

E körben hangsúlyozta, hogy a bíróság 5.TBN.086/5/2010. számú végzése nem az alap engedélyezés meghosszabbítására, hanem egy másik hívószámú telefonon történő adatforgalom megismerésére, illetve rögzítésére szolt.

A nyomozási bíró már akkor hibát követett el, amikor a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2010. augusztus 11-én az I. rendű és a II. rendű vádlottak vonatkozásában lehallgatás engedélyezését célzó indítványával ellentétben 2010. augusztus 12-én kelt végzésével azt csak az I. rendű vádlott tekintetében engedélyezte, majd észlelve a hiányosságot, azt, hogy sem a helyt adásról, sem az elutasításról nem döntött, a 2010. augusztus 16-án kelt 5.TBN.086/3/2013. számú végzésével már az eredeti ügyészi indítványnak megfelelően a II. rendű vádlottal szemben is engedélyezte a lehallgatást 2010. augusztus 16. napjától 2010. november 10. napjáig.

Elismerte, hogy a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2010. augusztus 23-án tett indítványa pontatlan volt, mikor a II. rendű vádlottal kapcsolatban a korábbi engedélyben foglalttól eltérő hívószámú

mobil telefon vonatkozásában a lehallgatás engedélyezését 2010. november 10. helyett 2010. november 24. napjáig kérték. Álláspontja szerint a nyomozó ügyészségi, illetve a korábban hibát elkövetett nyomozási bíró hiányosságai nem vezethetnek oda, hogy az utóbbi engedélyezési eljárást a bíróság meghosszabbításnak tekintse. Hangsúlyozta, hogy sem a kérdéses ügyészi előterjesztésben sem a bírói végzésben nem szerepel az, hogy itt az engedély meghosszabbításáról lenne szó. Szerinte a jogalkotó szándéka sem lehetett az, hogy a bűnüldözési érdeket korlátozza és a lehallgatás időszak tartama ne 2x90 napra szólhasson.

Miután az elsőfokú bíróság több lehallgatási anyagot nem vett figyelembe a az elsőfokú ítélet I. és II. tényállási pontja felderítetlen és hiányos, illetve az elsőfokú bíróság e körben ezen bizonyítékok figyelmen kívül hagyása miatt az indokolási kötelezettségének sem tudott eleget tenni.

Az elsőfokú bíróság a III. és IV. pontban megállapított tényállása megalapozott, mentes a megalapozatlansági hibáktól az felülbírálatra alkalmas. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csupán ezen tényállási pontokban tudott okszerűen következtetni a vádlottak bűnösségére, és ezen vádpontokkal érintett vádlottak cselekményét törvényesen is minősítette.

Az elsőfokú bíróság szerinte a bűncselekmények tárgyi súlyát a bűnösség fokát, illetve a bűnösségi körülményeket a II. rendű, a VII. rendű és VIII. rendű vádlottak tekintetében nem kellően vette figyelembe, ezért velük szemben törvénysértően enyhe büntetést szabott ki.

Mindezek alapján indítványozta a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét I. rendű , III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű vádlottak tekintetében a Be.351. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjaiban meghatározott okokból a Be.376. §(1) bekezdése, illetve mivel a bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy az ítélet emiatt és felülbírálatra alkalmatlan, a Be.373. § (1) III/a. pontja alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa e vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, II. rendű , VII. rendű és VIII. rendű vádlottak tekintetében az elsőfokú ítéletet a Be.372. § (1) bekezdés alapján változtassa meg, II. rendű vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, és vele szemben magasabb tételszámú pénzbüntetést is szabjon ki, valamint a pénzbüntetés egy napi tételének összegét is emelje fel, VII. r. és VIII. rendű vádlottakat a Btk.34. § és 36. § alapján szabadságvesztésre ítélje, melyet a Btk.37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben kell végrehajtani, e vádlottakkal szemben a kiszabandó szabadságvesztést a Btk.85. § (1) és (2) bekezdés alapján próbaidőre függesztette fel, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

III. rendű vádlott védője írásban is részletesen indokolt fellebbezésében a perorvoslatot az elsőfokú bíróság ítéletének marasztaló része ellen tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok szem előtt tartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, indokolási kötelezettségének eleget tett, eljárási szabályt nem sértett. A védő egyetértett az elsőfokú bíróság lehallgatási anyaggal kapcsolatos jogi álláspontjával is.

Szerinte ugyanakkor a IV. tényállási pont tekintetében az ítélet iratellenes megállapításokat tartalmaz, amikor rögzíti, hogy a IV. rendű vádlott segítséget kért III. rendű vádlottól, erre figyelemmel helytelen következtetés az is, hogy a III. rendű vádlott tudatában volt annak, hogy a felvételt büntetőeljárásban kívánják felhasználni.

Iratellenes és egyben helytelen következtetést tartalmaz az a tényállási rész is, hogy a VIII. rendű vádlott a felvételt megváltoztatta úgy, hogy azon felismerhetetlenné váltak a felvételen szereplők, mindezt annak tudatában, hogy a felvételre a nyomozó hatóságnak volt szüksége, továbbá, hogy a IV. rendű vádlott a megváltoztatott felvételt tartalmazó DVD-lemezt adta át a nyomozó hatóságnak. A védő e körben hangsúlyozta, a lényegi kérdés az, hogy a VIII. rendű vádlott valóban manipulálta-

e a felvételt, vagy ezt csak állította. A VIII. rendű vádlott vallomása szerint a felvételeket nem változtatta meg,- vallomását a szakértő sem cáfolta- szemben III. rendű és IV. rendű vádlottak előadásaival, akik azonban csak arra az információra támaszkodhattak amelyet a VIII. rendű vádlottól kaptak. Szintén csak közvetett bizonyíték a vádlottak közt elhangzott beszélgetés is hiszen az is csak azon alapszik, amit a VIII. rendű vádlottól tudtak a védő szerint mindezek nem alkalmasak arra, hogy VIII. rendű vádlott vallomását minden kétséget kizáró módon cáfolják.

A védő az 1. tényállási pont tekintetében is kifogással élt. Eszerint iratellenes és helytelen következtetést tartalmaz a tényállás ezen része is, mikor megállapítja, hogy a II. rendű vádlott felajánlotta segítségét a III. rendű vádlottnak az Erzsébetvárosi Polgármesteri Hivatal előtt folyó ügyben. Ilyen állítást egyik vádlottól sem hangzott el, és erre vonatkozó okirati bizonyíték sem áll rendelkezésre. Iratellenes továbbá az a megállapítás is, hogy a III. rendű vádlott a segítségért és közbenjárás érdekében pénzt ígért a II. rendű vádlottnak ahogyan az is, hogy a IV. rendű vádlott a III. rendű vádlott tudtával adott át 1 millió Ft-ot II. rendű vádlottnak. Hangsúlyozta a védece az eljárás során mindvégig következetesen és ellentmondásmentesen állította, hogy nem adott senkinek pénzt az engedély megszerzéséért cserébe, és ilyen a tudtával sem is történt. Szerinte a további vádlottak vallomásai és a telefonlehallgatások anyagai beleillenek abba a képbe, melyet IV. rendű vádlott vallomása tartalmaz.

A védő kifogásolta, hogy az ítélet indokolása nem ad számot azokról a bizonyítékokról, melyeket a védelem csatolt be az eljárás során, így a III. rendű vádlott Privát Banking bankszámla feletti rendelkezési jogosultságát igazoló okiratot, továbbá a nagy számú e-mail levelezések anyagát sem értékelte a bíróság.

A védő szerint az I. tényállási pont tekintetében a megalapozatlansági okok orvosolhatók a Be.352. § egy bekezdés a) és b) pontjában foglaltak szerint a tényállásnak az iratok szerinti helyesbítésével és a helyes következtetés levonásával.

Míg a IV. tényállási pont tekintetében kétséget kizáró módon az nem állapítható meg, hogy a VIII. rendű vádlott a felvételeket valóban manipulálta, addig az 1.tényállási pont esetében az nem állapítható meg, hogy a III. rendű vádlott pénzt ígért volna II. rendű vádlottnak segítése fejében továbbá az sem, hogy a IV. rendű vádlott a III. rendű vádlott tudtával adta át II. rendű vádlottnak az egy millió forintot. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság által a III. rendű vádlottra a 4. tényállási pont tekintetében a bűnösségre levont okszerű következtetés nem helyes, azonban az I. tényállási pont tekintetében a bűnösség hiányára levont következtetés helyes.

A védő indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.370.§(2) bekezdése szerinti ítéletével a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a helyesbített tényállásból levont okszerű következtetés alapján védencét nemcsak fel a Be.331.§ (1) alapján a hamis tanúzás büntette miatt emelt vád alól, és az e körben felmerült bűnügyi költség vonatkozásában úgy rendelkezzen, hogy az az államot terheli a Be.339.§ (1) bekezdése alapján.

A III. rendű vádlott nem kíván felszólalni.

A IV. rendű vádlott védője írásban is csatolt fellebbezésében az elsőfokú ítélettel szemben bejelentett perorvoslatot fenntartotta. A vádirat, annak módosítása és az elsőfokú ítélet elemzése alapján szerinte az 1. vádpont szerinti történeti tényálláshoz vádirati minősítés nem kapcsolható, a történeti tényállásból nem olvasható ki elkövetési magatartás általánosságban, de speciálisan III. rendű és IV. rendű vádlottakra vetítve sem. Az 1. vádpont elkövetési magatartása álláspontja szerint semmilyen bűncselekményt nem valósít meg nem hivatalos személy részéről. Ezentúl III. rendű és IV. rendű vádlottak tekintetében azt is vizsgálni kell, hogy a vádirat szerinti 23-as számú épület építési és bontási engedélyei tekintetében I. rendű vádlottnak ígért, majd később átadott 1 millió Ft,- melyet fizikailag a IV. rendű vádlott a vádirat szerint II. rendű vádlottnak adott -milyen jellegű

bűncselekményt, illetve hány rendbeli bűncselekményt valósított meg.

A vádiratnak azt kellett volna ebben a körben tartalmaznia, illetve az eljárás során azt kellett volna kétséget kizáróan bizonyítani, hogy I. rendű és II. rendű vádlottak mindketten részesültek volna vagy részesülni kívántak ebben az előnytől, és erről a III. rendű és a IV. rendű vádlott tudott, vagy ebbe legalábbis belenyugodva tették meg az ígéretet. Ennek azért van jelentősége, mert ha az ígéret csak az I. rendű vádlottak szolt és a vádirat által feltételezett ügylet során a II. rendű vádlott csak közvetítőként járt el, vagy legalábbis a III. rendű és a IV. rendű vádlottak ezt is tudták, akkor terhükre 2 rb. bűncselekményt nem lehet megállapítani. Ugyanakkor szerinte a vádirati tényállás az kötöttség már önmagában kizárja a 2 rb. vesztegetés megállapítását, hiszen a vádirati tényállás arra utal, hogy az ígéret I. rendű vádlottnak szolt és nem tartalmaz tényállást, hogy a másodrendű vádlott átvett által átvett pénz a III. rendű és/vagy a IV. rendű vádlott által tudottan megosztott volna a II. rendű vádlott és az I. rendű vádlott között.

A védő hivatkozott arra, hogy az ún. befolyás vásárlása 2012. január 1-jét megelőzően nem volt büntetendő. Álláspontja szerint jelen ügyben sem a vádirat sem a vádbeszéd sem az eljárásban felmerült bizonyítékok nem tartalmaznak arra vonatkozóan a tényállást, illetve adatot, hogy a III. rendű vádlott vesztegetés céljából adta volna a pénzt az I. rendű vádlottnak és a II. rendű vádlottnak. A védő a "működésével kapcsolatban történő" tényállási elem elemzése és értékelése körében hangsúlyozta, hogy sem a vádirat sem az ítélet, de egyetlen bizonyíték sem állítja, hogy az I. rendű, vagy akár a II. rendű vádlottnak a működési körében lehetősége lett volna a 23-as számú ingatlannal kapcsolatban bármilyen tevékenységre, ezzel ellentétben éppen azt rögzíthető, hogy ezen ingatlannal összefüggésben a VII. kerületi Önkormányzat járt el, ebből következően megállapítható, hogy az ottani önkormányzatban semmilyen funkciót betöltő I. rendű és II. rendű vádlottak esetében hivatali működésről és a működéssel kapcsolatos előny kéréséről vagy elfogadásáról nem lehet beszélni. Ennek hiányában legfeljebb ismeretségre azaz befolyásukra hivatkozhattak azt próbálhatták meg valamilyen módon érvényesíteni. Mindezek alapján a védő szerint a vádirat a saját, egyébként szerinte értelmezhetetlen tényállása szerint is minden tekintetben rosszul minősíti a III. rendű vádlott és a IV. rendű vádlottak cselekményeit, azok megtörténtük esetén sem minősülnek bűncselekménynek.

A védő az ügyészi fellebbezésre reflektálva kifejtette, hogy a telefonlehallgatások anyagát tekintve csak részben ért egyet az ítéleti állásponttal, szerint azokat a lehallgatási anyagokat, amelyek III. rendű és IV. rendű vádlottakat érintették a bizonyítékok köréből teljes egészében mellőzni kell. A IV. rendű vádlott nyomozati szakban tett vallomásának kirekesztésére vonatkozó indítványát megismételve a védő szerint ezen vallomása nélkül kijelenthető, hogy nem áll rendelkezésre semmilyen bizonyíték a befolyásolás vásárlása büntette megállapíthatóságához sem.

A védő a megalapozatlanság körében kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le, a tényállást teljeskörűen feltárta. Ugyanakkor egyes bizonyítékokat nem vont be a bizonyítás körébe és e tekintetben indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. Álláspontja szerint ezek a hiányosságok az iratok tartalma és az azokból levonható helyes ténybeli következtetés alapján a másodfokú eljárásban pótolhatók. A védő az elsőfokú ítélet és a vallomások részletes elemzése után arra az álláspontra jutott, hogy az ítélet I. tényállási ponttal összefüggésben nem adott magyarázatot két fontos kérdésre, a III. rendű és a IV. rendű vádlottak felelőssége az ígéretre, az átadásra, hogy az ígéretre és az átadásra is kiterjed-e. Emellett kifogásolta az első fokú bíróság nem adta magyarázatát annak, hogy miért nem értékelte, illetve miért nem vetette el vagy nem fogadta be a bizonyítékok körébe 1. tanú vallomását. E vallomás érinti a II. rendű vádlott oldalán is a befolyással üzérkedés kérdését, hiszen ha pénzt kölcsönként kapta és vissza kellett térítenie az nem tekinthető jogtalan előnynek.

Végül kiemelte, hogy a IV. rendű vádlott beismerő vallomásában szó sem esik arról, hogy az átadott 1 millió Ft-ból az I. rendű vádlott bárhog is részesülne, szerinte helyes következtetés alapján azt

kellett volna megállapítani, hogy nem bizonyított, miszerint a III. rendű vádlott jogtalan előnyt ígért volna az I. rendű vádlottak- közvetlenül vagy a II. rendű vádlottal keresztül- az azonban bizonyított, hogy IV. rendű vádlott által átadott pénzről nem tudott a III. rendű vádlott. A IV. rendű vádlott nem tudott a 23-as számú ingatlannal kapcsolatos ígéretről, a pénz átadása pedig nem kapcsolódott a II. rendű vádlott által gyakorolt befolyáshoz.

Az elsőfokú ítélet IV. tényállási pontját illetően kifogásolta, hogy a törvényszék nem foglalkozott azzal, hogy a VIII. rendű vádlott részéről történhetett-e két, egymással párhuzamos kommunikáció. Kiemelte, hogy a VIII. rendű vádlott védekezését az elsőfokú ítélet indokolása nem elemezte, szerinte az egyébként értékelt e-mail szövege, a szakvélemény és a tanúvallomásokból az következik, hogy az eredeti felvétel amely elkerült a rendőrségre is lehetett már olyan rossz minőségű, ami nem volt alkalmas bizonyításra. Ebből pedig az következik, hogy nincs olyan tény, amely megcáfolná a VIII. rendű vádlott védekezését, miszerint a rendőrséghez került DVD-t nem manipulálta és az nem az az eredeti,ami ténylegesen felvételre került a biztonsági kamarák által. E tekintetben ugyanakkor minden bizonyíték a bíróság rendelkezésére áll, mely alapján egyszerű logikai következtetéssel a VIII. rendű vádlottat fel kell menteni. Utóbbi felmentés következménye, hogy a III. rendű és IV. rendű vádlottakat is fel kell menteni a hamis tanúzásra felhívás büntettének büntette miatt emelt vád alól.

Az V. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen a védenca tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az általa feltárt bizonyítékok alapján a tényállást hibák nélkül állapította meg az ezért irányadó a másodfokú eljárásban is. A védő csatlakozott a törvényszék, illetve védőtársai álláspontjához abban hogy a titkos információszerzés során beszerzett hangfelvételt ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből. Álláspontja szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett a bizonyítékokat értékelte, védenca vallomásainak ügyészi értékelése a bírói mérlegelést támadja. A védő szerint az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést és mentette fel védencét a vallomásában elismert cselekményt ugyanis az elkövetéskori büntető anyagi jog még nem inkriminálta ezért nem vonható felelősségre.

Az V. rendű vádlott nem kíván felszólalni.

A VI. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen a felmentő ítélet helybenhagyására tett indítványt. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet részletesen értékelte a rendelkezésre állóvallomásokat. Az V. rendű vádlott vallomásából kiemelte, hogy eszerint védencének semmi köze nem volt az üggyhöz, 2. tanú sem terhelte őt 3. tanú pedig szerint erről az üggyről nem beszéltek. Ezentúl semmilyen más bizonyíték nem ismert, mely törvényesen felhasználható lenne, és amely az elsőfokú ítélet megállapításait cáfolná ezért az ítéletétől az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A VI. rendű vádlott nem kíván felszólalni.

A VII. rendű vádlott védője írásban is részletesen indokolt fellebbezésében a felmentésre irányuló jogorvoslatot változatlan formában tartotta fenn. Álláspontja szerint az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék ítélete a Be. 351. § (2) bekezdésének b) pontjában megfogalmazott okból - mert a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett megalapozatlan -, ezért az ítéletét előtt a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján arra tett indítványt, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól részben az iratok részben ténybeli következtetés alapján eltérő tényállást állapítson meg, az elsőfokú ítéletet a Be.372.§ (2) alapján változtassa meg és védencét az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentette fel.

Részletesen kifejtette, hogy az első fokon eljáró bíróság mérlegelési jogkörében elvetette a III.

tényállásban érintett vádlottak védekezését és az ítéletét kizárólag a 3. tanú által elmondottakra alapította. A felülmérlegelés tilalmának figyelembevételével a védelem a vádlottak tagadása ellenére nem támadhatja az elsőfokú ítélet megállapítását, miszerint a VII. rendű vádlott a 3. tanú részére grillsütőt küldött. A törvényszék azon következtetésen alapuló megállapítása azonban, hogy mi volt a védece célja a grillsütővel álláspontja szerint megalapozatlan az erre vonatkozó következtetést az eljárás iratai semmilyen módon nem támasztják alá.

E körben utalt arra, hogy 3. tanú döntési jogosultsága nem volt tevékenysége kizárólag a bejelentések nyilvántartásba vételére szorítkozott, így részéről nem került sor érdemi döntéshozatalra. A tanú vallomása alapján megállapítható, hogy csak a grillsütő átadási kísérletet követően gondolt arra, hogy azt kizárólag a VII. rendű vádlott küldhette neki, és ezen feltevése alapján hívta fel telefonon VII. rendű vádlottat. Tanúvallomását értékelve nem hangzott el ekkor sem olyan kijelentés, hogy a grillsütőt védece milyen célból vezérelve küldte volna az ügyintézőnek.

Ehhez képest az első fokon eljáró törvényszék önmagában abból a tényből, hogy a VII. rendű vádlott grillsütőt küldött, arra a további tényre következtetett, hogy annak célja az ügyintéző jövőbeni tevékenységének befolyásolása lett volna. Az elsőfokú bíróság ez irányú következtetését az eljárás iratainak tartama nem támasztják alá az elsőfokú bíróság ítéletében adós maradt azzal, hogy erre a tényre milyen okkal és milyen tény alapján következtetett.

A védői álláspont szerint a VII. rendű vádlott cselekvőségét azon a bírói tényről tényre való megalapozatlan következtetés teszi csupán alkalmassá a hivatali vesztegetés büntettének megállapítására, hogy az első fokon eljáró bíróság cselekményéhez egy senki által az eljárás során nem mondott és az eljárás egyéb iratai alapján sem alátámasztható motivációt rendelt a jövőbeni gyors és gördülékeny ügyintézés előmozdítását. A védői álláspont szerinti megalapozatlan ténybeli következtetés kizárása esetén kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy ha meg is történt a sütő átadásának megkísérlése akkor az konkrétan milyen célból, utólagos köszönetnyilvánítás vagy jövőbeli befolyásolás megkísérlése érdekében történt-e.

Mindezek alapján a védő indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján változtassa meg, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg és ezen új tényállásra figyelemmel VII. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel.

A VII. rendű vádlott nem kíván felszólalni.

A VIII. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen kifogásolta, hogy a törvényszék tényből tényre helytelenül következtetett. A VVI. rendű vádlott vallomását az egyéb vallomásokat összevetve tisztázni kellett volna, hogy a képfelvétel a DVD-t alkalmas volt-e arra, hogy bármilyen bizonyítékot szolgáltasson, kétséget kizáróan megállapítható-e, hogy VIII. rendű vádlott a felvételt manipulálta továbbá azt is tisztázni kellett volna, hogy a manipulált felvételt VIII. rendű vádlott átadta-e. Csak a három kérdés igenlő válasza esetén lehetett volna védece bűnösségét megállapítani. Miután mindhárom kérdések igenlő válasz nem adható a téves jogi következtetést ki kell javítani és a VIII. rendű vádlottat a terhére rótt bűncselekmény vádjá alól fel kell menteni.

A VIII. rendű vádlott nem kíván felszólalni.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán fejtette ki részletesen álláspontját az első fokú ítélettel szemben. Kiemelte, hogy nem merült fel adat arra, hogy a 23-as számú épület tekintetében a kiadmányozás jogát magához vonta volna. A lehallgatás során rögzített "virítás" szónak a bíróság általi értelmezése téves, a 4. tanú szavahihetősége más ügyben való érintettsége okán megkérdőjelezhető, a 2. tanú csak pletykákra hivatkozott, a III. rendű vádlottal kapcsolatos e-mail

levelezésében pedig csupán későbbi munkát illetően kért segítséget. Álláspontja szerint ezen túlmenően egyetlen tanú sem állította, hogy befolyást szeretett volna rájuk gyakorolni. Részletesen elemezve az ügyészi fellebbezésben foglaltakat azokat alaptalannak tartotta hangsúlyozta, hogy a vádiratban szereplő vesztegetés büntettét nem követte el, mint ahogy az első fokú ítéletben felvetett befolyás vásárlásának bűncselekményét sem. Ártatlannak vallotta magát, és kérte a felmentés jóváhagyását.

A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán kitért arra, hogy a vádirati elkövetéskor aktív dolgozó volt a hivatali vezetésnek lehetősége lett volna a fegyelmi eljárást indítani kijelentette, hogy nem követte el a rá vonatkozó bűncselekményeket, felmentését kérte.

Az utolsó szó jogán a III. rendű vádlott, a IV. rendű vádlott, az V. rendű vádlott, a VI. rendű vádlott, a VII. rendű vádlott és a VIII. rendű vádlott hangoztatva, hogy bűncselekményt nem követett el felmentését kérte.

A II. rendű védője orvosi igazolásokat csatolva figyelemmel arra, hogy védence személyesen kíván eljárni a másodfokú eljárásban indítványozta, hogy az ítéletábra II. rendű vonatkozásában súlyos betegség miatt az eljárást függessze fel. A csatolt iratok és a kezelést végző orvos nyilatkozata a vádlott súlyos, de nem közvetlenül életveszélyes alapbetegségét, további műtéti beavatkozások és rendszeres orvosi kezelések szükségességét igazolják. Nem alapozzák meg azonban, hogy a betegsége meggátolná az eljárásban való részvételét. A vádlott személyes jelenléte nem ellehetetlenült, hanem megnehezült, az a másodfokú eljárás sajátosságaira figyelemmel is kivitelezhető.

Mindezek alapján a II. rendű védője által előterjesztette indítványt, mert a Be.487.§-ában írtak nem állapíthatók meg, az ítéletábra elutasította.

A Fővárosi Ítéletábra az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva a Be.590.§ (1) bekezdés szerint valamennyi vádlottra teljes terjedelmében felülbírálta a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Az ítéletábra az ítélet elleni fellebbezést nyilvános ülésen a Be.599.§-a alapján bírálta el, bizonyítás felvétele céljából tárgyalás tartásának szükségessége nem merül fel.

Tekintettel arra, hogy a védelem és az ügyészség képviselője is több eljárási szabálysértésre hivatkozott, az ítéletábra elsőként azt vizsgálta, hogy ezek megvalósultak-e, és ha igen, befolyásolták-e a bizonyítás törvényességét, korlátozták-e a részt vevő személyek jogainak gyakorlását, illetve az elsőfokú bíróság eleget tett-e indokolási kötelezettségének.

Ennek alapján megállapította, hogy az eljárást a törvényszék a perrendi szabályok lényeges sérelme nélkül folytatta le, abszolút hatályon kívül helyezést eredményező szabálysértés nem történt.

A nyomozás elrendelése és az elsőfokú bírósági eljárás tartama alatt az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) rendelkezett a büntető eljárásról, míg jelenleg – 2018. július 1-jétől – a 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) a hatályos büntetőeljárás törvény.

Utóbbi az átmeneti rendelkezések közül elsőként a Be. 868. § (1) bekezdésében rögzíti, hogy e törvény rendelkezéseit – a 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásban is alkalmazni kell.

A 870.§ (1) bekezdés szerint az ezt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza. Végül a Be.872. § (1) bekezdés kifejezett rendelkezése, hogy a leplezett eszköz alkalmazásának törvényességét az

engedélyezés időpontjában hatályos rendelkezések szerint kell megítélni.

Mindezek egybevetése alapján azt a kérdést, hogy egy eljárási cselekmény – így különösen a titkos adatszerzés vonatkozó – törvénysértő-e a cselekmény fogantatásakor hatályos eljárási rendelkezések szerint kell megítélni. Az ügydöntő határozatot meghozó másodfokú bíróságnak tehát nem a határozat időpontjában hatályos büntető eljárási szabályok alapján kell állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a titkos adatszerzés (továbbiakban TASZ) eredménye felhasználható-e, ezért az ítéletábra a későbbiekben részletezett eljárási cselekmények esetében a korabeli – 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek való megfelelését vizsgálja.

Az elsőfokú bíróság nem sértett szabály, amikor a titkos adatszerzés eredményének egy részét a 2015. I. 30. napján tartott tárgyaláson 6.B.1307/2013/73-II. sz. pervezető végzéssel II. rendű vádlott vonatkozásában a bizonyítás köréből kizárta észlelve, hogy a régi Be.78. § (2) bekezdése ellenére került beszerzésre.

Az ítéletben részletes indokát adta, hogy a 2012. július 12-én elrendelt nyomozáshoz képest 2016. november 23. után keletkezett hanganyagok beszerzését miért tartja törvénysértőnek.

Végzése és az ítélet erre vonatkozó indokolása, csak annyiban szorul javításra, hogy a bizonyítékok közül a hivatkozott 5.TBN.0126/2/2010.TÜK.sz. végzés II.r. vádlottat érintő adatait berekesztette ki a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság a titkos adatszerzésre vonatkozó indítványok, bírósági határozatok adatai iratszerű rögzítése és a jogi szabályozás ismertetésével meggyőző érveléssel indokolta meg, hogy a II. rendű vádlottra vonatkozó 2016. november 23. után keletkezett titkos adatszerzés anyaga miért minősül törvényellenesen beszerzett bizonyítéknak.

Végkövetkeztetésével az Ítéletábra is egyetért annak hangsúlyozása mellett, hogy egyfelől a Be. rendelkezései a nyomozási bírónak lehetőséget adnak arra, hogy bármelyik alkalommal 90 napnál rövidebb időre szóló engedélyről határozzon. Másfelől bár a II. rendű vádlott esetében az ügyészség indítványa a 2016. augusztus 23. napjától 2016. november 23. napjáig terjedő időtartamot megjelölve valóban nem meghosszabbításról, hanem egy további, a vádlott által használt hívószámú készülék lehallgatására szólt, az indítvány tartalma szerint mégis meghosszabbításra kell tekinteni, mert a korábban engedélyezett időtartam túllépését jelentette.

Az ügyészi érveléssel ellentétben – figyelemmel a titkos adatszerzés különleges és kivételes jellegére – a 2016. november 16. napjától november 23. napjáig terjedő időszakra szóló indítványt és az annak megfelelő bírói határozatot nem lehet egyszerű adminisztratív hibának tekinteni.

A titkos adatszerzés az állampolgári alapjogok olyan korlátozását jelenti, melyet csak a beszerzésükre, felhasználásukra vonatkozó szabályok szigorú betartásával, betartatásával lehet gyakorolni.

A titkos adatszerzést végző szerv többnyire nem szó szerint, hanem kivonatban rögzített a hanganyagokat, egyben a bírói iratokhoz csatolta a hanganyagokat tartalmazó hitelesített adathordozókat, melyet a bírósági eljárás során a vádlottak és védőik is megismerhettek. A lehallgatási anyagok szó szerinti leírása nem kötelező a régi Be.193. § (1) bekezdése az iratok megismerésének lehetőségét írja elő. A régi Be.76. § 2 bekezdése általános szabályként teszi lehetővé a büntetőeljárásban az okiratok felhasználását, amelyeket valamely hatóság jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során a hatáskörében eljárva a büntetőeljárás megindítása előtt megindítása előtt készített, illetve beszerzett. A kivonat a régi Be.206.§ (2) bekezdés közokiratként a büntetőeljárás során felhasználható.

Jelen ügyben az ügyészség a bírósági eljárás alatt csatolt szó szerinti leírásokat is, továbbá a tárgyaláson megtörtént az írásos és hang anyag egyeztetése, az elsőfokú bíróság megállapításokat tett azok egyezőségét illetően. Egyetértett az ítéletábra a IV. rendű vádlott védőjének álláspontjával, a védelemhez való jog és a fegyverek egyenlősége elve folytán a vádlottnak és a védelemnek egyenlő eséllyel kell rendelkeznie a büntető ügyben felmerülő tény és jog kérdésekre vonatkozó álláspontunk kialakításához, abban az esetben, ha a büntetőeljárásban a titkos adatszerzés alapiratai csak az ügyész számára megismerhetők, ez az elv nyilvánvalóan sérül. Ugyanakkor a régi Be.193.§ (1) bekezdése pusztán az iratok megismerésének lehetőségét írja elő és jelen esetben a nyomozás befejezésekor az iratismerteteskör a fenti iratok birtokában a védelem nem csak a lehallgatások tartalmát, hanem a titkos eljárás jogszerűségének vizsgálatához szükséges adatokat is megismerhette.

A törvényszék helytállóan helyezkedett arra az álláspontra is, hogy a II. rendű vádlott tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság nyomozási bírója által a 2010. augusztus 11. napján kelt indítvány alapján - a régi Be.203.§ (4) bekezdésben előírt hetvenkét órán túl – 2010. augusztus 16-án kelt határozata a garanciális jogokat nem sértett.

A mulasztás bírói hibára vezethető vissza, melyet azzal korrigált a nyomozási bíró, hogy az indítványban foglaltaknál rövidebb időre engedélyezte az adatszerzést.

A régi Be. 206.§ (1) bekezdése szerint amennyiben a TASZ eredményét bizonyítékként kívánja felhasználni, az ügyész az iratokhoz csatolja a TASZ engedélyezésére irányuló indítványt, a bíróság határozatát és a TASZ végrehajtásáról szóló jelentést.

A régi Be.206.§ (2) bekezdése szerint a TASZ végrehajtásáról szóló jelentést az okiratra vonatkozó szabályok szerint lehet felhasználni. Ebből következően bizonyítékként a jelentést lehet felhasználni, mely tartalmazza a TASZ lefolyását és a beszerzett adatokat is.

Az elsőfokú bíróság a titkos adatszerzéssel nyert bizonyítékokat illetően helyesen elsőként azok beszerzésének törvényes voltát vizsgálta. E körben a korábban kifejtettek szerint az ítéletábra egyetértett azzal a végkövetkeztetéssel, hogy a II. rendű vádlott tekintetében az 5.TBN.0126/2/200.TÜK. sz. végzés alapján végzett adatszerzés a jogszabálynak nem felel meg. Egyetértett azzal is, hogy a IV. rendű vádlottal folytatott telefonbeszélgetések a II. rendű vádlott esetében bizonyítékként értékelhetők azonban csak az 1. tényállási pont tekintetében.

Miután a vádban írt bűncselekmények közül az I., II. és IV. tényállási pont bizonyítására tett indítványt az ügyészség szükségesnek mutatkozik a titkos adatszerzés eredményének tényállási pontonként és egyes vádlottanként való elemzése.

A törvényszék helytállóan idézte az elkövetéskör és az elsőfokú elbíráláskor azonos tartalmú eljárási szabályokat a felhasználhatósága tekintetében.

Titkos adatszerzésnek a hivatkozott régi Be.201.§ (1) bekezdés a) pontja szerint ötévi vagy ennél súlyosabban büntetendő szándékos bűncselekmények esetén van helye. A vádirati tényállás és minősítés alapján e tárgyai feltételeknek valamennyi vádlott terhére rótt bűncselekmény megfelel.

Az előzőekben kifejtettek miatt 2012. november 23-án lejárt a TASZ-ra engedélyezett határidő, ezért az ezt követően a II. rendű vádlott vonatkozásában rögzített beszélgetések annak ellenére, hogy a lehallgatásra a nyomozási bíró engedélyt adott, törvényellenesen beszerzett bizonyítékok tekintendők, ezért azok bizonyítékként értékelését az elsőfokú bíróság a régi Be.78.§ (4) alapján helyesen mellőzte.

A régi Be.206.§ (3) bekezdése szerint a TASZ a bűncselekménynek a bizonyítására és azzal

szemben használható fel, amely miatt és, akivel szemben a TASZ-t a bíróság engedélyezte.

A nyomozási bíró az I. rendű, II. rendű és IV. rendű vádlott tekintetében egy építési engedéllyel összefüggésben elkövetett Btk.250.§ (1), (2) bekezdés a) pontjában, a (3) bekezdés II. fordulója szerinti vesztegetés, Btk.225.§ szerinti hivatali visszaélés és a Btk.253.§ (1) és (2) bekezdés szerinti zsarolás büntette miatt engedélyezte a titkos eszközök alkalmazását.

A fenti feltétel I. rendű vádlott, II. rendű vádlott és IV. rendű vádlott esetében az I. tényállási pont tekintetében hatályosul. A régi Be.206.§ (4) bekezdése szerint, akivel szemben a TASZ-t a bíróság engedélyezte annak eredménye olyan bűncselekmény bizonyítására is felhasználható, amelyet az engedélyben nem jelöltek meg.

(feltéve, hogy a 201.§-ban írt feltételek e tekintetben is fennállnak).

A fenti jogszabályhely alapján az így nyert adat a IV. rendű vádlott tekintetében a más bűncselekmény, a hamis tanúzás büntette miatt a IV. tényállási pont tekintetében is felhasználható.

Az (5) bekezdés szerint annak a bűncselekménynek a bizonyítására, amely miatt a TASZ-t a bíróság engedélyezte, a TASZ eredménye valamennyi elkövetővel szemben felhasználható.

Tekintve, hogy a bírói engedély az egyes tényállási pontban foglalt bűncselekményre szolt a fenti feltétel alapján a III. rendű vádlottra vonatkozóan az I. tényállást illető felhasználás is igazolt és a II. rendű vádlott tekintetében is felhasználható az 1-es tényállási pont bizonyítására a 2011. november 23. napján utáni időre is.

Az előzőekben kifejtettek szerint a bírói engedély csak az I. tényállási pontban foglalt bűncselekményt érintette, az idézett jogszabály alapján így a TASZ eredménye nem használható fel a II. tényállási pontot illetően a II. rendű vádlott, de V. rendű és VI. rendű vádlott esetében sem, ahogyan a 4-es tényállási pont esetében a III. rendű és VIII. rendű vádlottakat érintően sem.

Az ítéletábra az elsőfokú bírósággal egyetértett abban, hogy a IV. rendű vádlott 2012. november 13. napján gyanúsítottként tett vallomása a bizonyítékok köréből történő kirekesztésének – szemben a védelmi érveléssel – nem volt eljárásjogi alapja. A törvényszék ugyan tévesen idézte, hogy a IV. rendű vádlott elsőként dr. Gergényi Szabolcs részére adott eseti meghatalmazást, az iratok közt elfekvő irat szerint valójában a meghatalmazás dr. Gulyás Gábor nevére szolt, Dr. Gergényi Szabolcs a kihallgatás alatt az ő helyetteseként járt el.

Az eljáró ügyész a kihallgatás közben 14 órakor bejelentkező, korábban a III. rendű védőjeként is eljáró dr. Gulyás Gábor esetében észlelte, hogy érdekellentét állhat fenn, ezért utóbbi védő a IV. rendű vádlott kihallgatásán nem vett részt. A IV. rendű vádlott pedig ezek után dr. Gergényi Szabolcs részére adott meghatalmazást.

Dr. Gulyás Gábor, illetve megbízása alapján a helyetteseként eljáró dr. Gergényi Szabolcs tehát 2012. február 13-án a kihallgatáskor az érdekellentét észleléséig jogosult volt eljárni. Ezt követően pedig dr. Gergényi Szabolcs saját jogán önálló meghatalmazás alapján járt el IV. rendű vádlott védőjeként ezekből az adatokból megállapítható, hogy gyanúsítottként történt kihallgatásakor IV.r. vádlottnak volt védője, így a Be.44. § (1) bekezdésben írt szabály nem sérült.

Az ítéletábra nem osztotta az ügyesszég azon álláspontját sem, miszerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a II. tényállási pont tekintetében nem megfelelő mértékben teljesítette, ezért az ítélet a régi Be.373.§ (1) bekezdés III., a./ alapján az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt több vádlott tekintetében.

A törvényszék ítéletében részletesen vizsgálta a vádlottak vallomását és tényállási pontonként mérlegelte a TASZ részbeni kirekesztésére tekintettel is rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat, melynek során indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel. Ennek eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítéleti tényállás megalapozott, az csupán pontosításra szorul.

Szerkesztési hibát vétele az elsőfokú bíróság a határozat indoklási részében a 61. oldal 1. bekezdésében állapította meg a 2010. május hónapot, mint elkövetési időt. Miután az elkövetési idő a tényállás része a másodfokú bíróság a Be.593.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a szerkesztési hibát korrigálva a 2010. május hónapot az ítélet tényállásába annak 10. oldal 6. bekezdésébe a „pontosan meg nem határozható időpont „helyébe átemeli.

A fenti pontosítással a tényállás a Be.592.§ felsorolt hibáktól mentessé vált, ezért a Be.591.§ (1) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével a másodfokú bíróság egyetértett.

A bizonyítási eljárás során, különösen a korrupciós bűncselekmények esetén a lehallgatási anyagok szerepe felértékelődik, adott esetben döntően azok képezik az elkövetőket terhelő bizonyítékokat. Miután pedig az ügyészség által felajánlott telefonlehallgatás anyaga a fentiek szerint több vádlott és több tényállási pont esetében nem használható fel bizonyítékként, külön-külön szükséges vizsgálni, hogy a II. és a IV. tényállási pont és II. rendű vádlott vonatkozásában milyen más bizonyíték áll rendelkezésre, amely amelyek alapján kétséget kizáró módon dönteni lehet a vádlottak bűnösségének a kérdésében.

Az elsőfokú bíróság indokoltan és helyesen egészítette ki az I. és a II. tényállási pontoknál a vádirati tényállást a tulajdonosi hozzájárulás és az építés hatósági, illetve szakhatósági eljárás adataival.

A tényállás I. pontja az iratoknak megfelelő tartalommal rögzíti egy épület 23. számú épületét érintő építési igazgatási eljáráshoz szükséges társtulajdonosi hozzájárulás és az építési, illetve bontási engedély megadására vonatkozóan a vádlottak tevékenységét, valamint a hatósági eljárások adatait.

A Fővárosi Törvényszék a bizonyítási eljárás során meghallgatta mindazokat a tanúkat, akik a társtulajdonosi hozzájárulással, illetve a hatósági eljárással kapcsolatban érdemi nyilatkozatot tudtak tenni. A tanúvallomások tartamát az ítélet indoklása részletesen rögzíti.

Az iratok és a személyi bizonyítékok tanúsága szerint egy Kft. (melynek III. rendű vádlott a tulajdonosa, IV. rendű vádlott pedig az ügyvezetője volt) 2009. március 30-án építési és bontási engedély iránti kérelmet nyújtott be a részben az Önkormányzat tulajdonában lévő ingatlanon álló egy cég tulajdonában lévő épületre.

I. rendű vádlott ekkor a VIII. kerület jegyzője volt, míg II. rendű vádlott ugyanott jegyzői referens munkakörben dolgozott.

Miután az Önkormányzat az ingatlan egyik tulajdonosa volt az I. rendű vádlott kérelme alapján az illetékes hatóság 2009. július 30-i határozatával az építésügyi eljárásra a Polgármesteri Hivatalt jelölte ki.

Az építésigazgatási eljáráshoz szükséges társtulajdonosi hozzájárulást - együttesen több a gyár telepen lévő ingatlant érintően jegyzői előterjesztésre - az önkormányzat illetékes bizottsága 2010. IV. 27-i, az építési és bontási engedélyt az önkormányzat 2010. november 16-i, 2011. január 3-án jogerőre emelkedett döntésében adta meg.

A rendelkezésre álló bizonyítékok a 2010. október 6-tól rögzített hangfelvételek adatai, továbbá a IV. rendű vádlott nyomozati szakban tett vallomása szerint a II. rendű vádlott és IV. rendű vádlott kapcsolatfelvételének kezdete a vádirati tényállásban is rögzített 2010. május hónap elején volt.

Ekkor a II. rendű vádlott a IV. rendű vádlottól először a tulajdonosi hozzájárulás kiadásáért kért

pénz, majd még a hónap folyamán felajánlotta III. rendű és IV. rendű vádlottaknak, hogy kapcsolatait felhasználva eljár a Polgármesteri Hivatalnál az építési engedély kedvező elbírálása érdekében.

A III. rendű vádlott ezért pénzt ígért, II. rendű vádlottnak a közreműködésért majd 2011. január 25-én IV. rendű vádlott III. rendű vádlott tudtával 1 millió Ft-ot adott át a II. rendű vádlottnak.

A vádbeli tényállás rögzítette továbbá, hogy az I. rendű vádlott a megindult építésügyi eljárásban a kiadmányozás jogát az arra hatáskörrel rendelkező építésügyi irodától magához vonta.

Az elsőfokú bíróság utóbbi megfogalmazásra helyes mérlegelés után akként reagált, hogy erre konkrét adat nem merült fel (55. oldal) azt a kiadmányozási rendje sem támasztotta alá, a meghallgatott tanúk közül csupán 2. tanú az Önkormányzat hatósági osztályának vezetője nyilatkozott arról, hogy az I. rendű vádlott a gyártelepet érintő ügyekben az az aláírási jogot magához vonta.

Szerinte a kiadmányozási rend szerint erre nem volt joga (34. oldal). Állítását azonban sem az általa megjelölt az építési ügyekkel foglalkozó osztályvezetőként önálló aláírási joggal rendelkező személy, sem a gyártelep ügyintézésére általa kijelölt személy sem általában, sem konkrét ügyre vonatkozóan nem támasztotta alá (41. oldal)

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a törvényszék helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a 2010. május hónapot és a kapcsolatfelvételt követően az I. rendű vádlottnak mint jegyzőnek saját működése során az érdemi döntéshozatalra nem volt hatás, illetve feladatköre.

A II. rendű, a III. rendű és a IV. rendű vádlott esetében a vádban írtak szerinti kapcsolatfelvételt, a III. és IV. rendű vádlott oldaláról a pénz ígéretét II. rendű vádlott oldaláról a pénz kérését és a befolyás érvényesítésének ígéretét a lehallgatások és a IV. rendű vádlott vallomása a vádlottak tagadása ellenére is kétséget kizáró módon bizonyítják.

Mindebből helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a bizonyítékok úgy a II.r. vádlott, mint az I. rendű vádlott esetében a döntés befolyásolásához kapcsolatrendszerük, ismeretségi körök felhasználása révén befolyás érvényesítésére irányuló tevékenység megállapítására lenne alkalmas.

Alap nélkül hivatkozott az első fokon eljáró ügyész írásbeli fellebbezésében arra hogy az elsőfokú bíróság ítélete azt rögzíti, miszerint a III. rendű vádlott pontosan meg nem határozható időpontban ígért pénzt ügyintézésért I. rendű vádlottnak is, továbbá hogy a bíróság nem adta indokát mi alapján zárta ki, hogy erre a 2009. július 30-át megelőzően került volna sor, Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1443/2010. számú, 2017. augusztus 15-én kelt ügyészi álláspont szerint a bizonyítékok egyébként is a jogtalan előny ígéretét 2009. július 30-át megelőző időpontra támasztják alá.

A vádirati tényállás valójában két időpontot jelöl meg: a 2010. május hónapot, mikor a II. rendű vádlott pénzt kért - ezt az időpontot elsőfokú bíróság ítéletében 2010. május hó elejére pontosította. Ezenkívül a vádirati tényállás azt is tartalmazza, hogy 2010. május hónapot követően III. rendű a IV. rendű vádlott közvetítésével pénzt ígért I. rendű vádlottnak is. Az elsőfokú ítélet tényállása (10. oldal 6 bekezdésében) a váddal ellentétben valóban nem tartalmazza utóbbi időpont megjelölését, a szöveggörnyezetből azonban egyértelmű, hogy erre már csak a Polgármesteri Hivatalnál zajló eljárás során kerülhetett sor. Az ítélet tábla éppen ezért az indokolástól 2010. május hónapot mint elkövetési időt átemelte az ítélet tényállási részébe. Egyebekben az ítélet tábla megjegyzi, hogy ennél korábbi időpontra vonatkozó bizonyíték az eljárás során nem is merült fel.

A Fővárosi Törvényszék az általa megállapított tényállás II. pontjában az iratoknak megfelelő tartalommal részletezte a hatósági eljárás folyamatát.

A vádirati tényállást indokoltan bővítette ki az engedélyezési eljárás előzményeivel, rögzítve a tárgyi bizonyítékul szolgáló, a játékterem előzetes szakhatósági hozzájárulás kiadására vonatkozó kérelem után indult hatósági eljárás adatait.

A személyi bizonyítékok közül kiemelendő az V. rendű vádlott saját magát is terhelő vallomása.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen megindokolta, hogy a II. rendű vádlott tagadásával szemben milyen indokok alapján fogadta el az V. rendű vádlott előadását arra vonatkozóan, hogy az általa is tudottan korábban jegyzői referensként dolgozó II. rendű vádlott anyagi juttatásért arra tett ígéretet, hogy a szakhatósági állásfoglalás iránti kérelem mielőbbi kedvező elbírálása érdekében a hivatali ismeretségét felhasználva közben jár a egy Kft. érdekében.

At V. rendű vádlott terhelő vallomása alapján helytállóan rögzítette azt is, hogy II. rendű vádlott részére több százezer forint került átadásra. A II. rendű és V. rendű vádlott további bűnkapcsolatára azonban kizárólag a titkos adatszerzés eredménye alapján lehetne további következtetést vonni. Annál is inkább, mert az okiratok alapján a hatósági eljárás folyamata nem tért el a többi eljárásétól, a váddal ellentétben szabálytalanság nem volt feltárható.

Ilyenről nem nyilatkozott a tanúként meghallgatott 2. tanú és másik két személy sem. Általános megállapításként tehát helytállóan rögzítette a törvényszék, hogy az egész folyamat nem tért el a szokványostól, az ügyintézők részéről szabályszegések nem voltak megállapíthatóak.

A vádban hivatkozott, az engedély kiadásához szükséges határozat, illetve maga az engedély soron kívüli intézését sem az iratok sem a fentebb írt személyi bizonyítékok a IV. rendű vádlott és a tanúk vallomása, nem igazolták vissza. Az V. rendű vádlott nem cáfolható vallomása szerint éppen ennek ellenkezőjét tapasztalta és kérte számon az ez ügyben segítséget ígérő II. rendű vádlottól.

A fenti tárgyi és személyi bizonyítékok mellett a lehallgatási jegyzőkönyvben szereplő információk hiányában a vádlottak tagadása mellett nem állapítható meg, hogy a II. rendű részéről az előny kérése tekintetében a hivatalos személyre történő hivatkozás elhangzott volna, a körülmények alapján pedig a V. rendű vádlott számára sem kellett egyértelműnek lennie, hogy az engedélyhez hivatalos személynek nyújtandó anyagi előny adása szükséges. A II. rendű vádlott korábbi munkájából adódóan számtalan hivatalos személlyel állt, állhatott kapcsolatban, melyre való hivatkozás az egyébként szabályos eljárás során nem teszi egyértelművé, hogy a neki átadott anyagi előny vagy annak egy része a hivatalos személy részére való átadás célozza

Az V. rendű vádlott esetében saját terhelő vallomása alapján, melyet 5. tanú is megerősített – egyetlen terhelő momentum érhető tetten, mégpedig az, hogy az engedély számára kedvező elintézése után személyesen kérdezte az ügyintézőként eljáró 5. tanút, hogy tartozik-e neki. A kérdést pedig saját bevallása szerint azért tette fel, mert nem tudta a IV. rendű vádlott 5. tanú és VI. rendű vádlott mit segített (nyomozati iratok 2403. oldal) Mindez azonban éppen azt igazolja, hogy a IV. rendű vádlott nem tudott és nem is kellett tudnia arról, hogy hivatalos személy részére történne az előny kérése.

A III. tényállás megállapításának alapja 3. tanú vallomása, melyet a hatósági eljárás folyamatát illetően az önkormányzatnál fellelhető iratok, más részleteit pedig a VII. rendű vádlott vallomása erősített meg.

Az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról, hogy miért adott hitelt 3. tanú vallomásának, illetve a vádlottak védekezését milyen érvekkel vetette el, és ennek meggyőző indokát is adta.

Indokolása a perrendi szabályoknak megfelelő, mérlegelő tevékenységekor a hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást és következtetést nem tett.

A 3. tanú szavahihetősége az eljárás során nem kérdőjeleződött meg, valamennyi alkalommal részletes, a releváns tények tekintetében következetes, korábbi nyilatkozataival egyező tartalmú előadás tett. Vallomásából a VII. rendű vádlottal egybehangzó azon részlet emelendő ki, hogy a VII.r. vádlott különböző megbízók érdekében rendszeresen kereste fel az Önkormányzat ügyfélszolgálati irodáját. (nyomozati iratok 2441-2443. oldal)

Fontos továbbá, hogy a grillsütőt közvetítő személyként a 3. tanú által megjelölt II. rendű vádlottal VII. rendű vádlott saját vallomása szerint is a hatósági ügyintézés miatt kapcsolatban állt, sőt azt is elismerte, megkérte nézve utána egy-egy ügynek (nyomozati iratok 2443-2445. oldal.)

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a fentiekén túl 3. tanú és VII. rendű vádlott közti személyes, valamint 3. tanú és VII. rendű vádlott, továbbá II. rendű vádlottal folytatott telefonbeszélgetések kronológiai rendje, egymásutániséga alapján egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a grillsütő átadása a 3. tanúnak, mint hivatalos személynek a jövőbeni gyors és zökkenőmentes ügyintézését célozta.

Az ítéletábra egyetértett az a következtetéssel, hogy a grillsütő mint ajándék mindenképpen a 3. tanú hivatali működésével állt összefüggésben. Arra ugyan nincs bizonyíték, hogy az ajándékozás célját kifejezetten megjelölték volna, a körülményekből – abból, hogy a VII. rendű vádlott az ügyintézés során beszélt a grillsütőről, abból, hogy az ügyintéző az ajándék VII. rendű vádlott által felvetett ötletét kifejezetten visszautasította, abból, hogy ennek ellenére az ügyintézés befejezése után a VII. rendű vádlottat korábban ismerő és 3. tanú volt kolléganője mégis át akarta adni nekik a műszaki cikket figyelemmel a VII. rendű azon vallomására is, hogy többször járt ügyintézni a tanú hivatali helyére - az elsőfokú bíróság alappal következtetett annak korrupciós céljára, ahogyan azt egyébként még a tanú is értékelte.

A IV. tényállási pont tekintetében a titkos adatszerzés során rögzített beszélgetés bizonyítékként történő felhasználása körében a törvényszék érvelése megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek, azok csak a IV. rendű vádlott tekintetében értékelhetők.

Ezen túl azonban további bizonyítékok is rendelkezésre álltak, így a tanúvallomások, az abban foglaltakat adatszerűen alátámasztó rendőrkapitánysági iratanyag, valamint III. rendű vádlott írásbeli nyilatkozata, nyomozás során tett vallomása és az azzal egybecsengő a IV. rendű vádlott bíróság előtt csatolt 2016. augusztus 29-i keltű írásbeli vallomása. Utóbbiak tartalmukat tekintve elismerési annak, hogy a felvételek manipulálására kérték VIII. rendű vádlottat. Fontos tárgyi bizonyíték, továbbá a III. rendű vádlottól lefoglalt adathordozóról felelt e-mail tartalma.

Az elsőfokú bíróság mindezen bizonyítékok alapján helytálló következtetéssel jutott arra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított a cselekmény a III. rendű vádlott és a IV. rendű vádlott, valamint a VIII. rendű vádlott általi elkövetése akkor is, ha a rendőrkapitánysághoz végül IV. rendű vádlott által eljuttatott felvétel torzítása szakértői oldalról nem alátámasztható.

Éppen a szakértői vélemény miatt hivatkozott a védelmi oldal a VIII. rendű vádlott esetében a bizonyítékok nem elegendő volta.

A szakértői vélemény tekintetében azonban leszögezendő, hogy bár az eredeti felvételek szándékos megváltoztatását, nem támasztotta alá, de azt nem is zárta ki, a kategorikus válaszáért műszaki okok akadályozták.

Így 6. tanú VIII. rendű vádlott kétségkívül következetes tagadása ellenére, valamint a közte és IV. rendű vádlott közvetlen beszélgetés hiányában is a fent felsorolt bizonyítékok mérlegelése alapján a törvényszék helytállóan állapította meg VIII. rendű vádlott cselekményben való részvételét is.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bíróság mérlegelését támadják, mely megalapozott tényállás

mellett, a felülmérlegelés tilalmára tekintettel eredményre nem vezethetett.

A minősítést illetően az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 253. § (1) bekezdése szerint aki hivatalos személy működésével kapcsolatban, neki vagy reá tekintettel másnak jogtalan előnyt ad vagy ígér, a hivatali vesztegetés büntettét követi el.

A vesztegetés büntettének jogi tárgya a közélet tisztasága, vagyis a hivatalos és más közfeladatot ellátó személyek törvényes, elfogulatlan működése. Szükségképpen két fél áll egymással szemben. Egyrészt, aki a jogtalan előnyt kéri, elfogadja – passzív vesztegető – másrészt aki adja – aktív vesztegető –. Mindkét oldalon szereplő esetében azonban azonos, hogy cselekményük alapja, célja a hivatali működéséhez kapcsolódik.

A hivatali működéssel kapcsolatos magatartás, ha a hivatalos személy az előny adója ügyében aktuálisan eljár vagy várhatóan megindítandó ügyében fog eljárni.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában részletesen vizsgálta a vádlottak esetében eltérően minősülő vesztegetés tényállási elemeit.

Ennek eredményeként helyesen állapította meg és indokolta, hogy a kapcsolatfelvétel más bizonyíték híján a lehallgatási anyagok alapján megállapított időpontjában, azaz 2010. május hónapot követően az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott a 23-as számú épülettel kapcsolatos építési eljárást tekintve hivatalos személyként nem jártak, és a későbbiekben sem járhattak el.

Az ítélet tábla egyetértett a törvényszék álláspontjával, hogy a hivatalos személy működésével való kapcsolat, mint a vesztegetés büntettének elengedhetetlen tényállási eleme hiányzik, ebből következően törvényesen került sor I. rendű vádlott felmentésére.

Míg a vád a tulajdonosi hozzájárulás és az Önkormányzat építésügyi eljárása körében II. rendű vádlott cselekményét befolyással üzérkedésnek, addig a hozzá kapcsolódó III. rendű és IV. rendű vádlott bűnösségét a vesztegetés büntettében látta megállapíthatónak.

A rendelkezésre álló bizonyítékok elsődlegesen a vádlottak közti beszélgetések alapján az egyértelmű, hogy a II. rendű vádlott megkereste a III. rendű és a IV. rendű vádlottakat segítséget igénybe, utóbbiak pedig a felajánlást elfogadva ennek fejében anyagi előnyt ajánlottak, utóbb a tényállásban meghatározott összeget a számukra megfelelő módon befejeződött hivatalos eljárás után ki is fizették II. rendű vádlott részére.

E körben helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a megváltozott jogi környezetre.

A törvényszék szerint helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy a III. rendű vádlott és a IV. rendű vádlottak cselekménye a 2012. évi január 1-jét követő szabályozásnak megfelel tekintve, hogy ezen dátumtól a közélet tisztasága elleni bűncselekmények körébe új törvényi tényállás került a befolyás vásárlása címmel.

Ez a bűncselekmény a korábbi – aktív vesztegetőként elkövetett – hivatali vesztegetéshez képest speciális amiatt, hogy valójában nincs passzív vesztegető, azaz olyan személy, aki az előnyt, illetve az előny ígéretével elfogadása ellenében a hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi vagy hivatali helyzetével más módon visszaél.

A befolyást vásárló az előnyt olyan személynek – közvetlenül, neki vagy reá tekintettel másnak – adja, aki csupán állítja, hogy hivatalos személyt befolyásol.

Ugyanakkor az ügyészség is helytállóan hivatkozott a 2012. január 1. előtti bírói gyakorlatra, mely szerint, amennyiben tényként az állapítható meg, hogy a befolyással üzüerkedőnek a terhelt az előnyt azért adta, hogy az eljáró hivatalos személyt vesztegessen akkor is, ha az előny átvevője csupán állította, illetve csupán azt a látszatot keltette, hogy hivatalos személyt fog megvesztegetni úgy az előnyt adó cselekményét a Btk. 253. § szerinti vesztegetés büntettként kell értékelni.

Az irányadó ítéleti és a vádbeli tényállás szerint azonban erről III. rendű és IV. rendű vádlottnak nem volt tudomása, II. rendű vádlott I. rendű vádlott sem állította vagy keltette azt a látszatot, hogy hivatalos személyt fog megvesztegetni a pénzt azért adták, hogy a befolyással üzüerkedő befolyását megszerezzék, azt a neki adott összeggel megvásárolják.

Jelen esetben tehát az ítéleti tényállás és a vádban leírt történeti tényállás is az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű és a IV. rendű vádlottak közti megállapodást, kapcsolatfelvételüket tartalmazza – olyan időben, amikor I. rendű vádlott már hivatalos személyként nem járhatott el – amely az új bűncselekmény törvényi tényállásának teljes egészében megfeleltethető, de olyan többlet, ami a „passzív vesztegető” személyek szerepét megállapíthatóvá tenné nincs. I. rendű és II. rendű vádlott nem állította, illetve nem is keltette azt a látszatot, hogy hivatalos személyt vesztegetne.

A történeti tényállás szerint III. rendű és IV. rendű vádlott cselekménye közvetlenül nem kapcsolódott hivatalos személyhez, kapcsolatuk olyan vádlott-társsal volt, akinek tevékenysége befolyással üzüerkedésként nyer értékelést.

Tevékenységük így 2012. január 1-jétől hatályos szabályozás szerint a befolyásolás vásárlás bűncselekményeként lenne értékelhető, azonban az a vádlottak cselekményének az elkövetéskor még nem volt büntethető.

A törvényszék álláspontja szerint a saját működéséhez képest többlet tényállási elemet jelentő a jogtalan előny ígéretének elfogadását más hivatalos személy befolyásolására való hivatkozással I.r. rendű vádlott tekintetében a vád nem tartalmazza ezzel az okfejtéssel az ítéltábla is egyetértett.

Bár a telefonlehallgatások anyaga szerint a II. rendű vádlott egyértelműen részletezte nemcsak a saját, de az I. rendű vádlottnak az engedély kiadása érdekében a kapcsolatrendszere felhasználását, a befolyás érvényesítésére irányuló tevékenységét, (2010. november 4. és november 22-i beszélgetés) valamint II. rendű és I. rendű vádlott közt elhangzott beszélgetés igazolja (2010. október 18. és november 4-i beszélgetés) az I. rendű vádlott és a III. rendű vádlott kapcsolatfelvételét és azt, hogy az illetékes személyről - beszéltek ellenkező bizonyíték ellenére sem állítható, hogy az I. rendű vádlott III. rendű vádlottnak erre hivatkozott volna, de azt sem, hogy III. rendű vádlott az I. rendű vádlottnak közvetlen pénzt ígért volna. Amint erről II. rendű vádlott állított a saját befolyásolásának látszatát célozva.

Az I. tényállási pont alatti cselekménynél tehát a megállapított tényállás alapján helyesen mentette fel az elsőfokú bíróság I. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól.

A törvényszék helytállóan foglalt állást akkor is, amikor II. rendű cselekvőségét a befolyással üzüerkedés alapesetében látta megállapíthatónak, tekintettel arra, hogy a bizonyítékok alapján nem állította ki és nem is keltette azt a látszatot, hogy hivatalos személyt vesztegetve.

Az igazolhatóan vele kapcsolatban álló III. rendű és IV. rendű vádlott terhére ugyanezen indokok alapján az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény szerinti aktív vesztegetőként elkövetett vesztegetés büntette ugyancsak nem állapítható meg, így a törvény szerint helyesen mentette fel őket a vádbeli bűncselekmény alól bizonyítottság hiányában.

A IV. rendű vádlott esetében szintén egyetértett az ítéltábla a törvényszék álláspontjával.

Cselekvőségét illetően a tényállás és a bizonyítási anyagot figyelembe véve nem állapítható meg, hogy IV. rendű vádlott mint közvetítő – aki II. rendű vádlottal állt kapcsolatban – III. rendű vádlott felé maga is befolyással üzerkedett volna.

Mind a vádirati mind az ítéleti tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok – lehallgatási anyagok III. rendű és IV. rendű vallomásai – alapján az tartalmazza, hogy egy Kft. ügyvezetőjeként az ő közvetítésével ígért pénzt II. rendű vádlottnak. A tényállás szerint IV. rendű vádlott egyértelműen az általa vezetett gazdasági társaság és annak tulajdonosa III. rendű vádlott érdekében, utóbbi felhatalmazás alapján járt el. Cselekménye III. rendű vádlott viszonylatában további részéről tanúsított befolyással üzerkedésnek nem minősül.

A II. tényállási pont kapcsán az ítéltábla II. rendű vádlott esetében a váddal egyező befolyással üzerkedés büntette minősítésével egyetértett, V. vádlott cselekvőségére pedig ugyanaz mondható el, mint az egyes tényállási pont kapcsán III. rendű és IV. rendű vádlott esetében, azaz a terhére megállapítható cselekmény csak az elbíráláskor büntetendő befolyásolás vásárlás büntetteként, az elkövetéskor hatályos vesztegetés büntettének nem minősül.

VI. rendű vádlott esetében az irányadó tényállás, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján mindössze az állapítható meg, hogy V. rendű vádlottól fia részére kért segítséget, arra semmilyen adat nem merült fel, hogy ezért cserébe a hivatalos eljárás során bárminemű segítséget ígért volna, így helytállóan döntött a törvényszék a bűncselekmény alóli felmentését illetően.

A III. tényállási pont minősítésével az ítéltábla egyetértett azzal, hogy a felé VII.r. és II. rendű vádlott irányából megnyilvánuló magatartás, valamint a körülmények alapján VII. rendű és II. rendű szándékát az elsőfokú bíróság az érintett 3. tanúval egyezően megfelelően értelmezte.

A grillsütő felajánlása VII. rendű vádlott és 3. tanú korábbi beszélgetése és annak tükrében, hogy VII. rendű vádlott a hivatalban többször eljáró ügyintézés során és ez a jövőben is várható volt az elsőfokú bíróság helyesen következtetett korrupciós célra.

3. tanú, mint hivatalos személynek ugyan nem volt döntési kompetenciája, de a döntés-előkészítés a feladatkörébe tartozott, így a számára felajánlott kétségkívül értékkel bíró műszaki tárgyi a hivatalos működésével kapcsolatos anyagi előnyként minősül.

Az elkövetői magatartás megállapításánál sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor II. rendű vádlott esetében a bűnsegédi közreműködést állapított meg.

A IV. tényállási pont esetében irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett III. rendű, IV. rendű és VIII. rendű vádlottak bűnösségére, cselekményüknek a Btk.272.§ (1), (2) bekezdés c./ pont, (4) bekezdés I. tétel szerinti hamis tanúzás büntetteként minősítése az elkövetői alakzat alakzatokat is beleértve törvényes.

A bűnösnek kimondott vádlottak esetén az elsőfokú bíróság helyesen és hiánytalanul vette számba valamennyi vádlott terhére értékelendő súlyosító, illetve a javukra szóló enyhítő körülményeket és azokat a belső arányosságot is figyelembe véve a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezéssel egyik vádlott esetében sem értett egyet.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be.599.§ (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva a Be.605.§ alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét helybenhagyta.

Az ítélet tábla a vádlottak megváltozott személyi adatait az új személyi igazolvány számokat, továbbá I. rendű vádlott anyja nevét, II. rendű vádlott és VI.r. vádlott nevét a Be.561.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján a határozatában pontosította.

Az I.r. vádlottat a bíróság jogerősen felmentette az ellene emelt vád alól, vele szemben a nyomozás során házi őrizet kényszerintézkedést alkalmaztak.

A Be.844-845.§ (1) bekezdés c./ pont, 848-849.§ alapján az ítélet tábla tájékoztatja a vádlottat, hogy kártalanítás iránti kérelmet nyújthat be és annak jogvesztő határidejéről.

A felmentéssel érintett I. rendű, V. rendű és VI.r. vádlottat a Be.576.§ (2) bekezdés alapján tájékoztatta az eljárás során felmerült saját költségeik, valamint védőik díjáról és költségeinek megtérítéséről.

A Fővárosi Ítélet tábla végzése elleni fellebbezést a Be.615.§ (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év július hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.1307/2017/145. számú ítélete I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r. és VIII.r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.259/2017/30. számú végzése folytán a mai napon jogerős és II.r. vádlott estében a szabadságvesztés végrehajtása kivételével végrehajtható!

2018. év július hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Hornyákné Sléder Ágnes
tiszttviselő